

Mobay Bence (15.a)

...látni és meghalni

Azt hiszem, nem én vagyok az egyetlen, akinek a Latinovits Zoltán Diákszínpad a Díszteremhez kötődik. Esetleg a Békefi teremhez is, hiszen több előadás, no meg a próbák jó része odafönt, a negyediken volt. Mindenesetre a Villányi úti sárga épülethez, a Feneketlen-tóhoz, Budapesthez, Magyarországhoz.

Éppen ezért volt különös a Diákszínpadot a Villányi úttól, Budapesttől, Magyarországtól távol látni. Köszöntené őket, amint a tizenhárom órás zötykölődés után elcsigázottan szállnak le a buszról a római Szent István-ház bejárata előtt, a busz hasában hozott díszleteket cipelni a Róma belvárosában lévő Magyar Akadémia lépcsőjén, egy erdélyi szerző magyar nyelvű darabját hallani az olasz fővárosban, a Margarita helyett egy kellemes hangulatú pizzériában ülni az asztal körül, és a sok magyar kérdés között kissé nehezen eligazodó olasz pincérhölgytől kérni a pizzát prosciuttoval meg funghival.

Rómában járni nagy dolog, még akkor is, ha manapság egyesek már úgy használják a fapados járatokat, mint a négyes-hatos villamost. Rómában színészként fellépni is nagy dolog, még akkor is, ha egy iskolai diákszínpad valamelyest talán eltér a hagyományos színházi előadásoktól. Rómában magyarként magyar darabot nemzeti ünnepen előadni pedig igazán nagy dolog, és ez akkor is így van, ha a fogadtatás vagy a közönség létszáma némileg talán elmaradt a várttól. Nehéz volt eldönteni, a diákszínpad vagy a Magyar Akadémia részéről nagyobb szívesség-e az előadás, de végső soron, úgy hiszem, mindkét félnek nagy ajándék volt. A Magyar Akadémiának azért, mert Ta-

mási darabjának egy, diákszínpadoktól szokatlanul magas színvonalú, mélyen értő és a lényegét maximálisan átadó megjelenítését láthatták azok a kinti magyarok, akik úgy gondolták, a nemzeti ünnepen valami magyarra kíváncsiak - az Akadémia méltó volt az előadáshoz, mint ahogy az előadás is méltó volt a Róma belvárosában, a Piazza Navonától öt percre, a Via Giulián fekvő gyönyörű épülethez. A társulatnak pedig azért, mert Róma egyszerűen csodálatos, és három ilyen nap során nem csak a darab, de maga a társaság is érlelődik, fejlődik, más körülmények között nem szerezhető élményeket szerez.

Normális esetben Samu bácsi az előadás előtti délután a másnapi dolgozatra készül, utána megiszik egy italt a többiekkel, majd sietve hazamegy, hogy reggel beérjen iskolába. Itt azonban több, mint három napig, a nap huszonegy órájában a diákszínpad állt a középpontban, és bár természetesen senki nem feltételezi, hogy Czintos Bálint a Colosseum lábánál is a szövegekötvet bújta, az együttlét, a közös városnézés, az esti beszélgetések, a Szent István-házban eltöltött éjszakák varázsa és az otthoni, megszokott környezettől való távolság egyedi módon összeforrasztja a társulatot, az esti előadáson is két kézzel tapintható.

Jó volt így is látni a Diákszínpadot. Jó volt újra látni a Csálóka szivárványt is, mert ez a darab azon remek egyike, melyekben a társulat zsenialitása leginkább felszínre kerülhet. Az az egészen mélyrelátó érzék és az általa felfogott tartalmat átadni képes tehetség, mely a diákszínpad minden egyes tagjában megvan, egész egyszerűen varázslatos. Lukácsi Huba pedig olyan éles szemmel ruházza ezt a nem mindennapi feladatot az egyszerű gimnazistákra, amilyenre kevesen lennének képesek.

Azt hiszem, sokaknak kellene ezt a tehetséget a Díszteremben, a Villányi úti épület falain, Budapestben, Magyarországon kívül is látni.